

[Alfred Hansen]

takstpolitikken konsekvenser, får mulighed for at se, hvad det rent faktisk koster.

Lad mig nævne et dagblad, for hvilket forsendelsen i dag koster 8½ øre. Det skulle koste 75 øre, hvis de faktiske udgifter skulle betales af brugerne. Lad mig nævne en pake på mellem 15 kg og 20 kg. Den skal ifølge regeringens forslag koste 32 kr. 80 øre, men skulle i virkeligheden koste 62 kr. 30 øre, altså 30 kr. mere, hvis udgifterne skulle dækkes ind.

Dette underskud betales dels af skatteyderne, dels af dem, der ønsker at telefonere, idet overskuddet fra televæsenet føres over til dækning af underskuddet på postsektoren.

Jeg vil derfor stærkt appellere til, at man slutter op om disse ændringsforslag, hvis man altså har den holdning, at det er brugerne, der skal betale. Hvis man mener, det er bedre, at man opkræver højere skatter for at kunne dække underskuddet på postvæsenet, skal man naturligvis ikke støtte dem, men jeg kan dårligt forestille mig, at der er ret mange, der rent faktisk ønsker at bruge skattepolitikken som regulator ved forsendelse af post.

Arne Melchior (CD):

Hr. Alfred Hansens indlæg giver mig anledning til at sige nogle få ord om dagblades, tidsskrifters og avisers portoproblemer, idet jeg udmærket kan give hr. Alfred Hansen ret i en del af hans betragtninger. Det er vanskeligt i længden at opretholde en service, for hvilken man ikke beregner det, som den vitterlig koster at udføre.

Når blandt andre mit parti har følt, at vi ikke ved denne revision af postloven burde ændre på taksterne for udbringning af aviser og blade, skyldes det, at vi ønsker at se hele denne problematik i en større sammenhæng, og da statsministeren jo for lang tid siden har nedsat et specielt udvalg, der skal se på pressens distributionsforhold, og dette udvalg forventes inden for en overskuelig tid at komme med en betænkning og et resultat, som så igen kan danne grundlag for drøftelser både her i tinget og andre steder, har vi altså ment, at det med den truende bladdød som bestandig trussel ville være klogt at afvente ændringer i avis- og bladporto, indtil betænkningen foreligger og konklusioner har kunnet drages gennem en debat, selvfølgelig

også med inddragelse af pressens egne folk. Jeg synes, at det er vigtigt, at partierne og folketinget værner om pressens muligheder for at udkomme, og det er næsten givet, at hvis avisporto på nuværende tidspunkt fik en væsentlig forhøjelse, ville det føre til ny bladdød.

Jeg er altså enig i, at man ikke i længden kunstigt kan holde en udgift nede et sted, hvor der ikke gives dækning for de faktiske omkostninger, der er ved at opretholde den pågældende service, men det er altså et punkt, der er taget af dagsordenen i denne sammenhæng af de partier, der synes det, men det må naturligvis komme op inden så længe på ny.

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Nørgaard, fg.):

Regeringen kan naturligvis ikke acceptere det ændringsforslag, som fremskridtspartiet og retsforbundet har stillet, for vi finder, at der er et meget stort flertal her i folketinget og i befolkningen for, at man ikke skal lade aviser og tidsskrifter betale de fulde omkostninger ved distributionen.

En anden begrundelse er, at vi finder, det ville være overordentlig erhvervsskadeligt, hvis man over én kam skulle sætte taksterne f. eks. på pakker op til det høje niveau, som er foreslået i ændringsforslaget. Det ville utvivlsomt medføre, at flere virksomheder måtte lukke, og det ville skabe arbejdsløshed.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 22 stemte for, 129 imod.

Ændringsforslag nr. 2-4 betragtes som forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 5
forkastedes, idet 26 stemte for, 125 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling